

De spionnen zagen beide jonge mannen aan een tafeltje nabij het hunne plaats nemen. (Blz. 196.)

De tocht slaagde natuurlijk uitmuntend, want de officier stond bij den schildwacht en zag met een grijns het tweetal wegschuipen.

Men ging Diederich en Flora verwittigen. De laatste had een Brusselsche kennis ontmoet, ook een schelm, die den vijand van zijn land diende. Hij was het, die tusschen Gent en de grens Gabrielle Petit met haar beschermelingen opgemerkt had. Hij hoorde drie der mannen Fransch spreken, en, vermoedend, dat zij vluchtelingen waren, bracht hij het nieuws naar de posten, dat er een vrouw met Franschen kwam.

Wij herinneren ons, hoe Flora door den waard verschalkt was, en, toen men haar nu kwam waarschuwen, dat het wild in Holland was, lag ze met het hoofd op de tafel te slapen.

— Laat haar maar even ronken, fluisterde de officier. Ze is zeker vermoeid?

Diederich knikte bevestigend.

— Het wild kan van avond niet verder dan Filippine, want er is geen reisgelegenheid meer, en het wordt bespied. 't Is zelfs beter het ginder niet van te dichtbij te volgen. De weg is er zeer eng, en men moet elkaar wel opmerken.

Men bleef dus nog een groot deel van den nacht in de kroeg, temeer daar er nieuws gezonden werd, dat « het wild » morgen pas met de tram naar Breskens vertrekken en daar de boot van Vlissingen nemen zou.

De officier liep zenuwachtig heen en weer. Hij moest de vrouw met de Franschen vangen. Het net was gespannen en dit ander wild zou er in loopen.

De waard zag heel die doening en lachte in zijn vuistje. Hij wist Gabrielle veilig op weg naar Sas van Gent. Jammer genoeg vermoedde hij niet, dat men nog een ander op 't spoor was, anders had hij ook dezen een goeden dienst kunnen bewijzen.

Nog voor 't licht was, kon men Flora wakker krijgen. Verdwaaasd en lodderig keek ze op. 't Duurde nog lang eer ze haar volle bezinning terug had. Dan was ze verstoord op Diederich en uitte haar gevoelens in ruwe taal met vloeken gemengd. Immers het vat gaf nu, wat het inhad.

— We zijn onzen Jean kwijt, zei ze. Wat zal Petermann zeggen?

— Wees maar gerust, antwoordde Diederich, of Wilhelm voor haar. Ik heb zijn spoor niet verloren.

Ze gingen nu naar 't bureel van den officier.

— Alles gaat goed, sprak deze. Maar om ginder geen achterdocht

te wekken, moet ge over de grens sluipen voor het licht is. Wij zullen zelfs een paar schoten achter u laten.

— Zonder kogels, hé? schertste Flora.

— Zoo'n lieve dame kwaad doen! Ik benijd uw kameraad.

Diederich lachte gemaakt. Op dat oogenblik dacht hij weer aan Elza.

De komedie werd goed gespeeld. Gillend kwam Flora op het Hollandsch gehucht aan. Tegelijk hoorde men schoten knallen.

— O, bijna was ik geraakt! zei de deerne op weenenden toon tot menschen, die pas opgestaan waren en uit hun huisje traden. Die sme-rige Duitschers, ze zouden iemand vermoorden om een niet.

— Ha, van eigen zouden ze u neerleggen, als ze konden, sprak een man. Ge moogt van geluk spreken. En ge waart met tweeën, dus een dubbel mikpunt. Ja, ge zijt goed ontsnapt.

— Ik beef nog over al mijn leden... Was me dat verschieten!

En niemand vermoedde, welk een ellendige komedie Flora speelde. Een vrouw noodigde haar en Diederich binnen.

— Moet ge naar over? vroeg ze.

— Naar Vlissingen.

— Ja, ja, dat noemen wij « naar over », omdat het over 't water is. Ge hebt nog al den tijd voor de tram.

Ze schonk koffie op en Diederich en Flora vroegen om eten, belovend goed te zullen betalen.

Eindelijk konden ze vertrekken. Aan de Isabellasluis zouden ze de tram nemen.

— Ik zie onzen Jean niet, zei de deerne ongerust.

— Maar hij kan ons niet ontsnappen. 'k Heb goede inlichtingen genomen. Hij moet de boot nemen zooals wij, en 't is de eerste die overvaart.

— Misschien blijft hij aan deze zijde van het water.

— Stil, hij is daar al.

En inderdaad, de Brusselaar kwam uit de herberg van den burge-meester, waar hij blijkbaar overnacht had.

De twee ellendelingen waren tevreden. Het « wild » zou hun niet ontgaan.

De tram kwam aan. En alles ging naar wensch. Op de boot nam mijnheer Jean eerste klas, en de zoogenaamde Durieux tweede, maar in Vlissingen kwamen ze weer in dezelfde tram, welke naar de stad reed...

Diederich en Flora volgden hun slachtoffer naar een hotel, bestelden ook daar een kamer en zagen dan den Brusselaar uitgaan.

Nu troffen ze hem dus weer in het café aan, waar hij met een kennis verscheen.

De spionnen zagen dus beide jonge mannen aan een tafeltje nabij het hunne plaats nemen. Flora zat met den rug naar hen toe en deed haar medeplichtige een teeken goed de ooren te spitsen.

De muziek speelde 't eene wijsje na 't andere. Eenige luidruchtige onderofficieren der marine zongen soms mee. Andere groepen babbelden vroolijk. Hier in deze zaal hoorde men 't gemoker van 't kanon niet, zooals daar buiten op den zeeboulevard.

De Duitsche spionnage was inderdaad een vreeselijke instelling, veel gevaarlijker dan beide jonge mannen vermoedden, die daar met elkaar zaten te spreken. Anders zouden ze nog voorzichtiger zijn geweest.

— Uw stukken gaan morgen vroeg met de mailboot mee, en morgenavond zijn ze te Folkestone, hoorde Flora den vriend van mijnheer Jean zeggen.

— Uitmuntend, antwoordde deze. Ditmaal zijn ze van 't hoogste belang. Ik verzamel alles voor het voorjaar. Dan zullen de Moffen een geweldig offensief beginnen.

— Ja, dat mogen we verwachten. Ze zullen hun uiterste krachten inspannen, om beter te slagen dan in October en November. Ik ben verleden week in Engeland geweest. De geallieerden zullen in het voorjaar **nog** niet geheel gereed zijn.

— Nog niet?

— Engeland moet den algemeenen dienstplicht invoeren, maar het volk is er afkeerig van. Er bieden zich zeer veel vrijwilligers aan, maar niet voldoende. En er ontbreekt ook nog materiaal, al werkt men hard in de fabrieken.

— Nu, ik verzamel alles wat ik kan. Onze organisatie voor het overbrengen van de jonge lieden werkt ook uitmuntend.

— Dat weet ik! Ze zijn ook zeer tevreden over u.

— Ge weet, ik handel uit overtuiging.

— Ja, helaas, 't is niet met allen zoo. Er zijn er die het alleen doen om geld, en we krijgen dan waardelooze en zelfs valsche verlagen.

— Dat is gemeen!

— Zeer gemeen! Maar, ja, er zijn agenten, die grof geld verteren en ze willen meer en meer hebben en daarom geven ze blijk van veel

ijver. Maar hun rapporten worden ergens aan deze zijde der grens opgemaakt. En de Engelschen vooral kiezen veel te lichtzinnig hun personeel.

— Men moest zich alleen tot militairen en staatsambtenaren en bedienden bepalen, zei Jean.

— Juist! Waarom niet veel soldaten gedetacheerd, kerels met durf en verstand en die aangeduid zouden worden voor hun eigen streek. Maar er is zooveel egoïsme in 't spel. Enfin, men zal toch wel eens inzien dan men zeer voorzichtig moet zijn. Wanneer gaat gij terug?

— Overmorgen...

— Gevaarlijke reisjes.

— Bah, men went er aan. En ik verander voortdurend van streek, om over te gaan. En, ja, 't is gevaarlijk, maar de soldaten dan?

Flora lachte luid. En Diederich begreep haar. De deerne wilde het doen voorkomen, of haar vriend iets grappigs vertelde, opdat de twee jonge mannen niet zouden vermoeden, hoe ze aandachtig beluisterd werden.

Neen, de zoogenaamde Jean en zijn vriend, hoe plichtsbetrachtend ook, vooral de eerste, bezaten toch nog niet de voorzichtigheid van een Gabrielle Petit.

De muzikanten waren onvermoeibaar. De kelners droegen bier en likeuren rond. Gesprekken gonsden. Men schertste en lachte. Bezoekers gingen heen en kwamen.

En de twee jonge lieden, die voor hun land werkten, meenden hier volkomen veilig te zijn.

Wie zou ook vermoeden, dat een koppel een van hen was gevolgd, van een herberg naar een huis te Brussel, dan naar Mechelen en Antwerpen, terug naar de hoofdstad, dan naar en over de grens, en het nu 't loon ontving voor zooveel volharding...

— 't Wild is zoo goed als gevangen... 't Gaat terug naar Brussel, fluisterde Flora. De baas heeft goed doorzicht gehad. Hij is een fijne. Mijnheer Jean is er een voor den kogel. Toe, bestel nog eens een grog. Ik heb wel wat extra's verdiend.

En de deerne lachte weer en streelde haar vriend de hand.

Diederich voldeed aan haar verzoek.

— Nu weer luisteren, hernam Flora.

Maar de jonge Duitscher voelde zich vreemd te moede.

« Mijnheer Jean is er een voor den kogel ».

Flora had dat gezegd als een doodgewone zaak.

Herder keek even naar den Brusselaar. Deze was een knappe man.

Hij bezat misschien een vrouwtje, of een verloofde. En die oude dame, van wie hij afscheid nam, was ongetwijfeld zijn moeder.

Mijnheer Jean is voor den kogel...

Ja, zoo zou het gaan. Een huiszoeking, bewijzen, een krijgsraad, een vonnis, en dan tegen den muur. En waarom? Omdat hij voor zijn land werkte. Zie, daar zat hij, een flinke kerel toch, die geen gevaar dachtte om zijn plicht te vervullen, vrijwillig dan nog.

Diederich gevoelde bewondering voor hem.

En zijn doodsvonnis was zoo goed als geteekend. Hij ging immers terug naar Brussel, en zou in het net vallen van Petermann. En Petermann was een schurk, die met welgevallen een slachtoffer aan den paal zou zien staan.

Mijnheer Jean vermoedde er niets van. Hoor, hij sprak kalm. En alles dan vernietigd : zijn geluk, zijn liefde, zijn talent, zijn leven.

En hij, Diederich Herder, zoon van goeden huize, hij, die in België zijn bedrijf had geleerd en er vrienden vond, hij was de Judas, de verrader, hij leverde het wild aan een Petermann, een galgenaas, die voor dezen dienst bestemd was, juist omdat hij een gemeen karakter had en voor niets terugdeinzen zou, omdat hij geen gevoel bezat, geen eer, geen geweten, geen medelijden.

Diederich walgde van zijn taak.

Maar wat dan? In Holland blijven? Deserteeren? De Duitscher schrok. Dan kon hij nooit weer naar Aken, dan zouden zijn ouders, door den oorlogsroes verblind, hem verstooten, zijn aanstaande schoonvader hem vervloeken, dan was hij voor altijd een banneling.

Naar 't front gaan? Ja, die Jean had het wel juist voorspeld, de Lente zou bloedig zijn, met haar verschrikkelijk offensief, dat niet uitblijven kon. En dan moesten er duizenden vallen.

O, neen, niet naar 't front! Dus de slaaf van Petermann blijven.

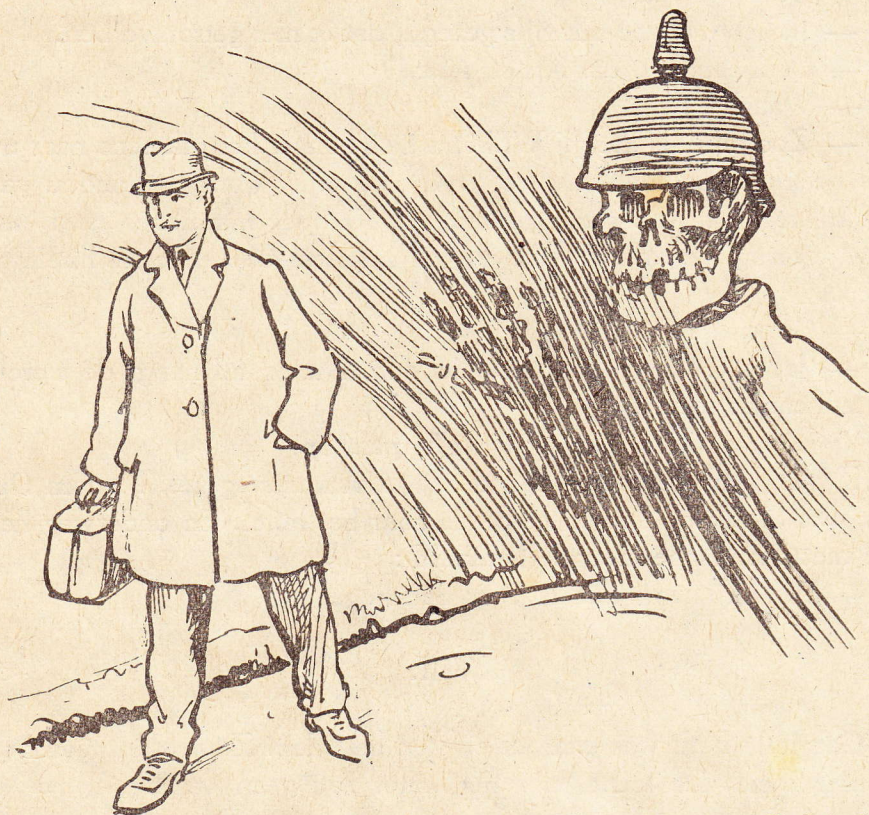
Zoo was de oorlog. Hij had geen eigen wil meer, hij mocht geen karakter toonen, hij was een willoos werktuig zijner oversten. En hij zou zich lachhartig naar hun bevelen blijven schikken.

Elza had wel gelijk gehad, toen ze den krijg vervloekte. O, hemel, Elza...

En Diederich zag zijn verloofde weer zoo duidelijk. Wat zou ze wel zeggen, moest ze alles weten! Hij schreef haar geregeld en dan huichelde hij liefde, terwijl hij met een Brusselsche deerne leefde. Wat was hij laag gevallen!

Zoo peinsde hij nu, terwijl de muziek speelde, de bezoekers bab-

belden en lachten, en Flora luisterde naar de twee mannen, vooral naar hem, die al voor den kogel bestemd was.

Hoe cynisch had de deerne het gezegd. En zij was een Belgische ! Welk een karakter, welk een monster ! En hij noemde haar toch zijn beminde...

— Wilhelm, nog een grog ! beval ze.

— Maar, Flora...

— O, ik ben zoo rap niet dronken. Ik kan er beter tegen dan gij. En 't smaakt me...

— Maar ge hebt al veel wijn gedronken in het hotel.

— Veel ! Gij kent mij nog niet. Ik ben als de snoeken : altijd drinken... Vooruit, of ik bestel zelf !

Welk een taal ! En Diederich moest gehoorzamen.

Eindelijk stonden de twee vrienden op en gingen ze heen.

— Wij weten genoeg, zei Flora opgewonden, en ze nam een groote teug van haar grog. De baas zal tevreden zijn. Welk een geluk ! Gij moet nooit weer naar 't front, brave, schoone jongen ! Maar ik geloof, dat ge zit te droomen...

— Maar neen !

— Over uw wijfje ?

— Ik heb u al zoo dikwijls gezegd, dat ik niet getrouwd ben.

— O, meent gij, dat ik het geloof ?

— Waarlijk !

— Zoo min als dat gij Wilhelm heet ! Later kom ik eens naar uw vrouwtje zien. Ze mag me wel dankbaar zijn, want ik houd u van 't front weg. En van daar komen er niet veel mannetjes naar hun vrouwtje terug. Maar uw vrouwtje zal ook wel een ander Wilhelmtje vinden.

— Ge raast !

— Ja, ja... Nu, 't gaat mij niet aan. Nu vooral hangt de wereld met leugens aaneen...

Na eenigen tijd stapte het waardig paar op.

Zwaar hing de deerne aan den arm van haar gezelschap. Madam Durieux was dronken. Zoo laveerde ze naar het hotel. En onderweg had ze al met duivelsche vreugde herhaald :

— Die mijnheer Jean is voor den kogel !

XVIII.

Gabrielle Petit was een der eersten beneden. Ze voelde geen vermoeienis meer. De tocht door het water zou geen ernstige gevolgen hebben.

Het meisje voelde al haar werklust weer opslaan. Ze was overtuigd dat Flora en haar vriend hier met een geheim doel waren gekomen. Ze moest weten welk.

De Belgische garçon maakte de eetzaal gereed.

— Zoo vroeg op, juffrouw ? vroeg hij.

— Och ja, ik ben uitgeslapen. Maar zeg mij eens, zijn die mijnheer en madam Durieux gisteren teruggekeerd ?

— Ja, maar laat. En die schoone madam kon niet meer alleen de trap op.

— Dronken ?

— Ja, ja...

— Dat verwondert mij niet.

— Ik moet hun van de direktie zeggen, dat ze vanavond elders kunnen gaan slapen.

— En weet ge niet, wat zij hier uitvoeren ?

— Niets dat deugt... Ik ben Belg, en nadat gij mij verwittigd hebt,

ben ik op die gasten gaan letten... Om 't kort te zeggen, toen ze dan gisteravond in hun kamer waren, heb ik eens aan de deur staan luisteren, en weet ge wat ik heel duidelijk verstond?

— Wat dan?

— Dat wijf — want zoo noem ik die madam — zei: « Ja, ja, mijnheer Jean is voor den kogel! »

— Mijnheer Jean voor den kogel?

— Ja, wat zou dat beteekenen? Zeker dat die mijnheer Jean gefusilleerd zal worden.

— Wie kan dat zijn?

— Wisten wij dat maar!

— Gij kent dus geen mijnheer Jean?

— Neen... De menschen hebben nu allerlei bijnamen, de een omdat hij spionneert, de andere omdat hij gevlucht is, weer anderen omdat ze smokkelen of deserteeren. 't Is tegenwoordig een hutsepot en, als wij iemand bedienen, vragen we onwillekeurig: « Wie zijt gij eigenlijk en wat voert ge uit? » 't Is een rare tijd.

— Maar we moeten dien mijnheer Jean ontdekken.

— Hoe? Stel nu, dat hij een spion is voor de Belgen of de Franschen, dan vermoedt hij niet, dat die twee hem volgen. Hij zal in elk geval zich niet vertoonen, zooals hij is.

— 't Is moeilijk, maar we moeten hem vinden.

— Gij zijt ook van de spionage?

— Neen... Maar, als ik menschen, die voor hun vaderland werken, in nood weet, moet ik hen verwittigen. En ik kom er nu vooral toe, omdat ik die vrouw ken en weet, dat zij tot alles in staat is.

— Ha, ja, nog iets. Die man is een Duitscher. Ik had het wel gedacht, naar zijn Fransch en Vlaamsch te oordeelen, maar nu weet ik het zeker.

— Hoe?

— Wel, ik hoorde het wijf hem Wilhelm noemen.

— Hij is natuurlijk een Duitsch detektief, een van de bende spionnen. Wij moeten mijnheer Jean vinden!

— Weet gij een middel?

— Nog niet...

Gabrielle dacht even na.

— Zeg eens, hernam ze, als ze straks beneden zijn, kunt ge me dan eens op hun kamer laten, dat ik daar even rondsnuffel?

— O, ja, zelfs nog als ze hun deur sluiten. Ik wil dat wel doen, omdat die feeks zoo van een kogel sprak. 't Is anders gevaarlijk.

— Voor mij nog meer! Ze zouden mij voor een hotel-dievegge kunnen aanzien, en ik ben hier in een vreemd land. Maar we moeten alles wagen.

— O, gij zult mij niet wijs maken, dat gij van geen spionnage-dienst zijt, maar ge hebt gelijk, dat ge zwijgt en oplet. Men is hier ver-raden, eer men 't weet. Als ze op zijn, ga ik met u naar boven, beloofde de bediende.

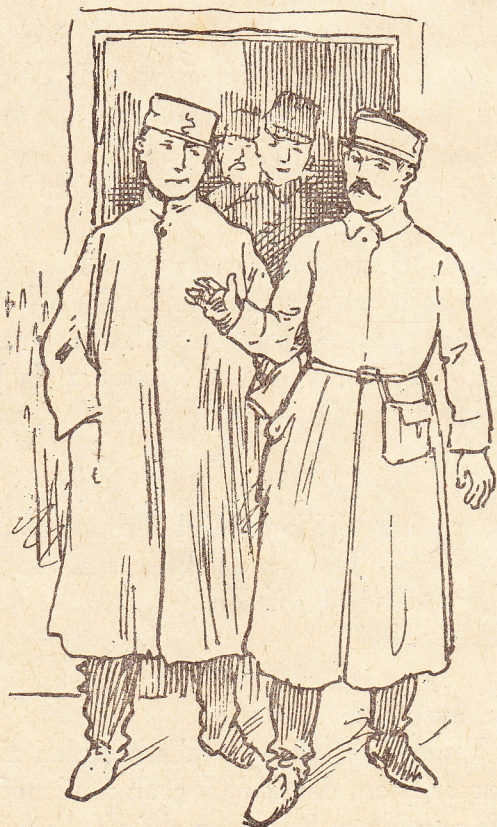
Gabrielle ging nu ontbijten. Ze dacht na.

Wie was mijnheer Jean? Eensklaps schrok ze.

Duidde Flora haar niet met dien naam aan? 't Was heel goed mogelijk! Men kon om alles beter te verbergen, om het net gemakke-lijker toe te halen, een vrouw als heer en een heer als vrouw aanduiden.

— Word ik door die heerne gevolgd? vroeg mejuffter Petit zich af. O, ik moet zekerheid hebben.

Ze huiverde bij de gedachte dat, ondanks al haar voorzichtigheid,

al haar wantrouwen, haar geheimzinnigheid, haar werk nu reeds gebroken zou zijn.

Eensklaps zag Gabriëlle verbaasd op. Twee officieren traden in de zaal. Het waren blijkbaar Franschen. Nederlandsche militairen vergezelden hen.

De Franschen zagen er vermoeid uit.

Wat beteekende dit alles, en hoe kwamen er Fransche officieren hier te Vlissingen? Weldra vertelde de garçon het haar.

— 't Zijn Fransche vliegers, zei hij. Ze waren boven België, toen ze door Duitschers beschoten werden. Hun machine werd geraakt, een kogel in den vergaarbak. Ze moesten dus dalen, maar ze konden nog het Hollandsch gebied bereiken, en natuurlijk landden ze liever hier, dan in België.

— En wat gebeurt er met hen?

— Ha, ze worden geïnterneerd.

— Gevangen genomen?

— 't Is zooveel als gevangen, behalve, dat ze in een bevriend land zijn en veel beter behandeld worden, natuurlijk. Als ze hun eerewoord geven, mogen ze vrij rondloopen binnen zekeren kring. Maar ze blijven niet te Vlissingen. Ze zijn gedaald bij Sluis, over de Schelde; nu vertoeven ze hier, tot er zekere formaliteiten vervuld zijn en dan vertrekken ze dieper in Holland. O, we hebben er hier al veel gezien, meest Engelschen, die Zeebrugge kwamen bombardeerden.

— Maar deze twee worden door de Hollanders bewaakt!

— O, ja, ze hebben hun eerewoord nog niet gegeven. Ha, ze roepen. Ze zullen zeker honger hebben.

De vliegers zaten nu met een Nederlandschen luitenant aan tafel; ze vertelden dezen, die zich hartelijk met hen onderhield, hun avontuur.

Plots trok Gabriëlle zich terug.

Flora en Wilhelm kwamen de zaal binnen. Flora moest haar niet zien.

De garçon naderde vlug het meisje.

— Ziet ge, hoe die twee deugnieten dadelijk bij het tafeltje der vliegers gaan zitten?

— Ja...

— Om hen af te luisteren!

— O, konden we hen waarschuwen!

— Wacht, een der Franschen staat op. Hij gaat naar den gang. Kom mee, en zeg het hem!

Gabrielle liet zich geen twee maal nooden. Altijd immers dacht ze aan haar opdracht, haar land te dienen.

Ze sprak onbeschroomd den vlieger aan, en zei :

— Mijnheer, een enkel woord, als 't u belieft.

De militair keek verbaasd op, hier zijn eigen taal zoo goed te hooren spreken.

— Mijnheer, bij uw tafeltje zijn een man en een vrouw komen zitten. Die man is een Duitscher en de vrouw zijn medewerkster. Ze hooren te Brussel thuis, maar doen hier spionage. Meer behoef ik u niet te zeggen.

— O, ik dank u, madam, antwoordde de vlieger. Ja, we zouden soms te veel zeggen.

— Kan ik iets voor u doen? Hebt ge niets te verzenden?

Vlug toonde ze hem een papier, dat hem vertrouwen moest inboezemen, want dadelijk vroeg hij :

— Logeert ge hier?

— Tot morgen...

— En kunt ge in verbinding komen met een konsulaat van ons?

— O, ja, onmiddellijk.

— Hier dan!

Even keek hij rond. Niemand zag hen, behalve de garçon.

De vlieger gaf haar een briefje van heel fijn papier.

— Zeer gewichtig, fluisterde hij. Breng het... Ze moeten zorgen dat het bij ons leger komt. Verschooning, ik moest maar iets uit mijn jas halen en mag niet te lang weg blijven, anders krijgt onze bewaker achterdocht.

— Reken op mij, en als ik nog meer kan doen, ik blijf den ganschen dag hier.

— Dank u!

De Franschman spoedde zich heen.

— Flink gewerkt, zei de bediende tevreden.

— Maar zwijgen!

— Ik ben een Belg, en, al kan ik geen soldaat zijn, ik doe voor mijn land, wat ik kan.

— Ja, dat weet ik... Ik ga rap de boodschap doen.

— Een minuut...

— Wat dan?

— De kamer der Durieux'!

— O, ja...

— Zij blijven nu bij die vliegers zitten. We moeten van de gelegenheid gebruik maken.

— Zeker ! Rap dan...

— Volg mij !

De garçon ging haar voor.

Flora en Wilhelm hadden hun deur gesloten en de sleutel mee naar beneden genomen.

Op een oogenblik had de garçon met een passe-partout de kamer geopend.

— Ga binnen, zei hij tot Gabrielle. Ik houd hier buiten de wacht. Als ik hoest, verberg u dan onmiddellijk onder het bed... 't Is dat er gevaar dreigt.

— Ja... Begrepen !

Mejuffer Petit trad binnen. Even was het of ze wroeging had. Op de kamer van een ander dringen... Maar ja, ze voerde een strijd tegen de Duitschers en nu bepaaldelijk met twee van hun verachtelijkste agenten.

« Mijnheer Jean is voor den kogel ».

Die woorden klonken haar in 't oor...

Vlug liep ze naar de tafel. Daar lagen toilet-voorwerpen, en ook enkele papieren. Snel zag mejuffer Petit deze in. Er was een paspoort voor de grens. « Vrijen doortocht op elk punt », las ze... En dat ander ?

Plots hoorde ze den garçon hoesten. Tegelijk werd de deur gesloten.

Gabrielle weifelde geen oogenblik. Vlug gleed ze onder het bed en ze lag er roerloos.

De deur werd geopend en men trad binnen, sloot de kamer weer. Gabrielle herkende de stem van Flora.

— Twee Fransche vliegers, zei ze.

— Ja, maar 't is of ze achterdocht kregen, toen wij aan tafel kwamen. Ze zwegen.

Dat was de man, die sprak.

— En die een, welke even weg geweest was, bekeek ons dan, als wilde hij ons opeten.

— Zouden ze ons hier verdenken ? vroeg Wilhelm.

— Maar onmogelijk !

— Gij zegt dat ! Mijnheer Jean vermoedt ook niet, dat wij hem nagaan.

— En dat hij voor den kogel is ! voegde de feeks er lachend bij.

O, konden we nu nog met een goed rapport over die vliegers naar Brussel terugkeeren, dan zou Petermann heel tevreden zijn.

— Ja... Maar ik ben niet gerust. Men moet ons hier wantrouwen.

— Gekheid! Zeg eens, Wilhelm, ge moet niet jaloersch zijn, als ik eens wat vriendelijk doe tegen een dier vliegers.

— Wees toch voorzichtig!

— Ja, ja, maar ik moet mijn dienst doen! Kan ik voor een dag het vriendinnetje worden van zoo'n vlieger, dan moet gij u maar troosten. Petermann zou mij gelijk geven. Enfin, daarvoor heeft hij mij gehuurd.

Zeer cynisch teekende de Brusselsche slet hier haar rol.

— 't Is waar, zei Diederich, alias Wilhelm, op scherpen toon. Daarom zijt ge nu ook bij mij!

— Hij is waarlijk jaloersch...

— Neen, neen...

— Ja wel! Gij zijt toch zoo onnoozel niet zeker, om er u aan te ergeren, als ik probeeren zal een dier Franschen aan den haak te slaan? Of denkt gij, dat gij mijn eerste liefde zijt?

De sluns lachte verachtelijk.

— Maar neen, zoo onnoozel ben ik niet, bromde Wilhelm. Zouden wij niet liever over onze zaken spreken?

— Goed! We zullen nu eens even opteekenen, wat we weten... Neem uw potlood.

Gabrielle verstond alles, en ze spitste nog meer de ooren. Eerst bonsde haar hart geweldig, maar nu was het meisje kalmer. Ze had geen bezwaar meer tegen haar handelwijze, want ze had als 't ware een blik gehad in de lage ziel van de deerne, die geen minste eergevoel of schaamte kende.

— Schrijf op, zei Flora. Mijnheer Jean... Voeg nu bij zijn naam het hotel, waar hij logeerde.

— Dat is hier...

— Maar ja, het is hier! We zouden echter den naam kunnen vergeten. Als mijnheer Jean naar zijn rechters komt, moet men hem alles onder den neus kunnen leggen: waar hij over de grens ging, waar hij logeerde, waar hij met zijn vriend zat... We moeten den naam van dat café nog gaan zien. Ik was gisteravond te dronken om dat op te nemen, maar ik zal het wel terugvinden. Dus, zet nu den naam van het hotel en het nummer van zijn kamer.

Gabrielle ontroerde. Nu zou ze plots het geheim van mijnheer Jean hooren. Zoo Flora nu maar luid het nummer zei.

— Wat is het nummer? vroeg Wilhelm.

— Maar wat scheelt u vandaag ? Hebt ge dan geen hersens meer ? Men zou zeggen, dat gij gisteravond dronken geweest zijt, in plaats van ik. Wat zegt ge van mijn drinken ? Nog zelfs geen hoofdpijn vanmorgen !

— Ja, de dronkaards moeten u bewonderen !

— Hoe vriendelijk ! Hoor eens, gij zijt niet treffelijker dan ik ! Ge doet hetzelfde werk...

— Kom, gaan wij nu ruzie maken ?

— Maar gij zijt vanmorgen zoo ezelachtig. Hebt ge misschien dezen nacht van uw vrouwtje gedroomd ? Die heeft nu misschien een Belgischen krijgsgevangene tot vriend.

— Onmogelijk; want ik heb geen vrouw. Zeg nu liever het nummer der kamer.

— Twee-en-twintig immers, juist mijn ouderdom. Ja, ge hebt nog een jong ding ! Als Petermann u een oude dragonder mee gaf, moest ge er ook lief tegen zijn !

— O, ik kan nog altijd naar het front gaan...

— Gij naar het front ? Wat zijt ge moedig, nu ge in Holland zit ! Zie, manneke, ik verwittig u, als ge veel van die vlagen hebt, van die neerslachtigheid of ezelachtigheid, of hoe ge het noemen wilt, dan deugt ge niet voor den dienst en zal ik het ronduit aan Petermann zeggen. En dan vliegt ge naar 't front.

— Maar, ik geloof, dat de drank van gisteravond nog nawerkt, gij zijt zoo prikkelbaar. Laten wij nu voortwerken, want straks moeten we mijnheer Jean nog meer nagaan. Dus, kamer 22. 't Staat er !

— Goed ! Voeg er bij : offensief der Lente. Dan herinneren we ons goed, waarover hij met zijn vriend sprak.

Zoo dikteerde Flora nog een wijle, en in haar schuilplaats hoorde Gabriëlle alles.

Eindelijk scheen het onderhoud afgelopen.

Flora was blijkbaar de baas van 't verachtelijk spel. Ze verdeelde den dag.

— Gij gaat mijnheer Jean verder na, beval ze aan haar vriend, en ik zal die Franschen 't hof maken. Denk gij dan maar aan uw wijfje in Duitschland en troost u met de gedachte, dat ge ze vandaag niet bedriegt. Ik geloof, dat ge vroeger een brave jongen waart, maar ja, de oorlog is een leelijk beest, hé ? Voor mij mag dat beest nog lang leven !

Gabriëlle walgde van die afschuwelijke taal.

Zij was nu over zichzelf gerustgesteld. Over haar had de deerne

niet gesproken. Een ander moest dus de grenswacht gewaarschuwd hebben, dat er een vrouw met Franschen kwam.

Zoo het waardig paar nu maar spoedig heen ging, en de garçon haar verlost...

Flora scheen zich voor den spiegel op te schikken, want mejuffer Petit hoorde haar zeggen :

— Wilhelm, geef de poeder daar eens, ik moet die vlekjes wegdoen. Dat is 't ongeluk van veel drinken, dat ge van die plekken krijgt. Maar er den drank voor laten, neen hoor ! Nu dat rood verfstokje. Ja, ja, ik moet een goeden indruk maken op de Franschen, want die houden van chic... Daar op dien stoel hangt de blauwe bloese, welke ik gister gekocht heb. Ze is laag uitgesneden, en ik doe aan den boord een fijn Fransch en Belgisch strikje, dat is patriotiek, hé ? Ja, ja, Petermann weet wel, dat hij een fijne medewerkster heeft aan Flora.

— Hij moest u op zijn bureel nemen.

— Wel, om het te zeggen, zooals ik het meen, daar leg ik het op toe...

— Ge hebt gelijk ! Er zijn er zoo velen, die van den oorlog profiteeren !

— Zeker ! En vele kooplieden weten ook wel wat ze doen ! Zie zoo, nu ben ik gereed. Nog een krul in mijn haar... Wat zegt ge van mij ? Zie, lieve jongen, als gij nu goed uw best doet, en dien mijnheer Jean nog wat meer voor den kogel helpt veroordeelen, zal ik mij morgen ook zoo eens voor u opschikken... Berg goed de papieren op, want straks komt de meid hier en er loopen ook andere spionnen rond. Wees dus op uw hoede.

— Als men ons nog maar niet in de gaten heeft ?

— Wel neen... Voorzichtig zijn is noodig, maar niet dadelijk benauwd, hé ? Ik zal wel sukses hebben bij die Franschen.

— Maar ze zijn gevangen...

— Ja, binnen het hotel ! En dus zal aangenaam gezelschap hun dubbel welkom zijn... Laat het maar aan mij over. Nu, gaan we naar beneden ?

Gabrielle hoorde hen vertrekken. Ze lieten de deur open... Het meisje bleef nog even in haar schuilplaats. Dan stond ze op en vlug verliet ze de kamer.

Niemand had haar bemerkt. Ze dankte God voor deze ontdekking. Ze kon nu het leven redden van een vaderlander.

De garçon kwam juist naar boven.

JAN VERBEKE

GABRIELLE PETIT

ONZE NATIONALE HELDIN

UITGAVE VAN L. OPDEBEEK — ANTWERPEN